

Slovo na zamávanou

Na konci r. 1996 mi bylo po čtyřletém členství v redakční radě Živy přisouzeno volbou rady stát se jejím předsedou. Mezi má předsevzetí směřující k obnovení rozsahu časopisu (ze čtyř čísel na šest ročně) a k inovacím v jeho formě i obsahu (citlivá grafická modernizace s členěním na odbornou a informační kulérovou část, rozšíření náplně o experimentální biologické disciplíny) patřilo také zkrácení doby působnosti ve funkci. Z tří mých předchůdců v postpurkyňovské Živě, obnovené v r. 1953 (O. V. Hykeš, 1953–55), působili kontinuálně po dlouhá období A. Pilát (1956–72) a S. Hejný (1973–96). Stejně jako bylo žádoucí na univerzitách, kam naše „ztracená generace“ přišla po r. 1989 do všeobecně dosti tristních poměrů, vrátit kvalifikační procedury do standardních poměrů a postupně věkově posunout výkonem a nikoli „zásluhami“ (tj. vysezením) podložené docentury a profesury z předdůchodového do produktivního věku, tak si též žádal změnu rytmus střídání na jiných postech ve prospěch štafetově stimulované podpory kreativity v konkurenčním prostředí. Vzorec známý z dosavadní kariérní empirie kdekoli ve společnosti (zestárnout a případně zemřít na postu nebo odejít z donucení jako opotřebovaná překážka rozvoje) mě v případě Živy vedl k přání docílit jednociferného čísla co do počtu let ve funkci, počínaje mnou samým. Limitovaný počet let by měl postačovat pro ucelenou pracovní etapu, na niž by navázal někdo další. Nutno přiznat, že se mi nepodařilo tento vnitřní slib dodržet podle představy, těch let ve vede-

ní redakční rady Živy mám za sebou nakonec 11. Nejbližší okolí si vždy našlo vážný důvod k přesvědčování, že zrovna teď je k odchodu nevhodná chvíle a Živa by byla ohrožena (ať už se zrovna „zabíhal“ nový vedoucí redakce, reformovala Akademie věd dle novely zákona nebo nastala nějaká jiná existenční nejistota). Ke „střídání stráží“ tedy dochází nyní (trochu symbolicky v roce 20. výročí politické změny) a jsem přesvědčen, že nová volba padla na člověka s optimálními parametry pro vedení redakční rady. Mám na mysli soubor vlastností, resp. schopností charakterizující perspektivního vědce i univerzitního pedagoga s vynikajícími výsledky a také už s vlastními žáky v oboru, navíc se vzácným darem a rovněž odhodlaností biologi poutavě přibližovat laickým, leč vzdělaným zájemcům. Nemělo by být pochyb o tom, že bude dobře komunikovat a spolupracovat s redakcí a bude jí k dispozici při nutnosti cokoli akutního řešit. Věřím, že doc. Jan Suda je pravou osobností pro tuto výzvu.

Velmi rád bych na tomto místě poděkoval za práci na společném díle všem členům redakční rady Živy, které jsem měl tu čest při popularizačním úsilí blíže poznat – někteří z nich už bohužel nejsou mezi námi, jiní z mladších generací v radě působí kratší dobu. Týká se to i všech dalších spolupracovníků pořizujících odborné recenze, získávajících nové články od autorů, tak či onak časopis podporujících. Vděčný zůstanu osobnostem vystřídavším se za mé přítomnosti v redakci časopisu, především šéfredaktorkám Š. Orlikové,

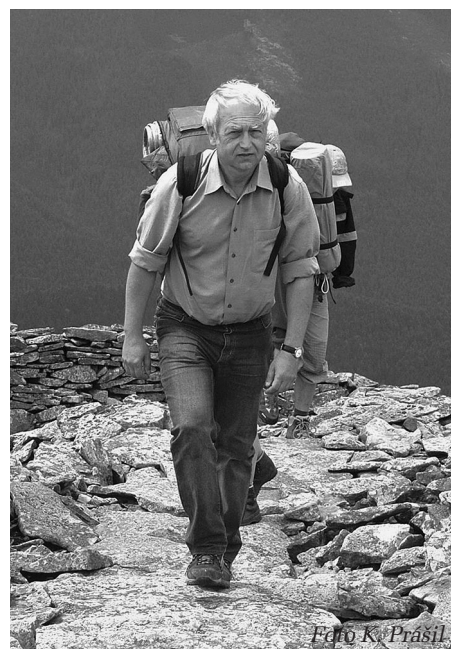

Foto K. Prášil

L. Krupkové a J. Šrotové – každá z nich našla naplnění dobové role, od záchrany časopisu před reálně hrozícím zánikem přes rozkošatění aktivit (nové rubriky, udělování cen za články v různých kategoriích, edice speciálních čísel, výstavy autorů v Galerii a literární kavárny knihkupectví Academia) až po celkovou modernizaci, webovské stránky a archivy Živy na CD nosičích, spolupráci s veřejnými médii. Na tomto vývoji se v redakci postupně podíleli nebo podílejí další: J. Trčková, K. Bodláková, A. Funk, T. Chýlová a J. Jiříková, jakož i nezapomenutelný „nestor“ všeho živáckého dění, výtvarník (a hudebník) S. Holeček. Jim také děkuji za to, že mi dopřáli posbírat společnou obohacující zkušenost. Čtenářům Živy přeji, aby jejich pospolitost ve sdíleném zájmu o fenomén života v přírodě rostla a časopis je dokázal o nejnovější poznání v této sféře svěbytnými prostředky obdarovat!